

Aquel home tiña unha gran paixón. Mellor dito, tiña dúas grandes paixóns. A súa vida parecía que se condensaba somentes en posuir coches e en viaxar. Pra il, vivir sin eses bens materiais, era o mesmo que non vivir.

Percorreu todo-los continentes, conducindo automóbiles de toda-las marcas, e viu países novos en lonxanas terras, coñecendo xentes que tiñan outros xeitos e maneiras de entende-lo vivir.

Cheo de vida e de diñeiro, disfrutaba dun corpo xoven repleto de saúde. Era un “Play Boy” moi coñecido e admirado nos eidos de “Jet Set”, no mundanal lambolino escaparate das apariencias. Bon mozo, ben parecido, era un ególatra namorado de si mesmo. Narcisista por convicción, coidaba que era rey dun miudo ou gran reino, que il dibuxaba á súa maneira na súa altiva imaxinación.

Ás veces, canso de tanta pamplina social na que se desenvolvía, fuxia a cabalo de calquera dos seus coches en busca de acada-la compañía da soedade, pra mirar si atopaba descanso pro seu fatigado ánimo.

Canto istes fantasmas se lle chegaban moi preto, procuraba tornalos coa velocidade dos seus automóbeis ou cuns abondosos de “whisky”, pois dicía, que desa maneira acadaba novas forzas pra seguir pra diante, sin mirar pros lados da estrada da vida. O seu lema ben puidera ser: “¡Viaxar, beber e vivir!”

Un día que se atopaba nunha praia dun país do sur, quedouse mirando cara o ceu azul, infinito, sen mácula e de repente tomou unha decisión. Acadou as súas cousas, e sin pensalo subiuse a aquel vermello “Porche” que cal si fose

SAULO DE BEGONTE

moi agresivo guerreiro, debía de loitar a cotío coas leises físicas e humáns. Nunca estivera en Galicia e cara aló colleu...

Fixo noite en Lugo, xa que entre lusco e fusco pasou polo cumio de Pedrafita do Cebreiro, conducindo aquel vermello bólido, pola estrada nacional seis.

Era un mes do Nadal, dun ano moi lonxano. Moi de mañanciña botouse fora do hotel e dispúxose a percorrer a cidade das Murallas galegas, que non coñecía.

A Lugo, aquel día, envoltouno a Natureza cunha espesa brétema, por mor do frío que facía, e por querer tapalo tanto, non deixou siquera que se vira máis aló do paso que se daba. Aquel home, que viña dos países donde reina a luminosidade, o sol e o calor, xa non tivo nin tempo a pensar o que debía de facer ante semellante perspectiva climatolóxica e subíndose o "Porche", púxolle o morro cara a Coruña, pisou o acelerador e saiu como si fora un raio.

Poucos quilómetros levaba percorridos cando viu tres grandes letreiros, tres pancartas que, unha tras outra, atravesaban a estrada de lado a lado. Mouras e grandes letras, feitas sobor dun lenzo branco, ianlle dicindo ó viaxeiro a mensaxe: "Begonte: Stop. Nadal: Stop. Belén: Stop".

Chamoulle a atención semellante historia. Sintiu que lle picaba aló dentro o formiguillo da curiosidade e púxolle: Alí mesmo, frenou a velocidade, saíu do coche dando un pulo, encurrumpouse riba da acera da vila e mirou pra un lado o pro outro por si vía alguén.

Camiñando tranquilamente por ali, viña un home que levaba un paquetiño na man, e o

mozo, sin pensalo moito nin pouco, colleu cara ó señor aquel, co ánimo de preguntarlle o significado da palabra "Nadal", que con letras moi grandes estaba posta por riba da estrada, aló no alto, no medio das outras duas pancartas...

¿Quén será o que sabe cales son os vieiros por onde camiña a Divina Providencia? O home que viña pola acera, cun paquetiño na man, era, nin máis nin menos a persoa que mellor podía explicarlle o significado de todo aquilo que o Nadal envolve e que no Nadal se celebra. Era alguén que levaba o Nadal e o Belén dentro do seu corazón.

A conversa que ambos dous tiveron aquel día, naide chegou a sabela. Quedou pra sempre enterrada no segredo. O que sí se soupo foi o que contou, certo día, o home desta historia. Iste rico varón, xoven e viaxeiro, dixo que o día que estaba contemplando o Belén Electrónico de Begonte e escoitaba as explicacións que lle daba aquela persoa única e incomparable, sintiu aló dentro do seu peito, algo así como si se derrumbase de súpeto toda a estrutura que il viñera construíndo coas súas vivencias, ó longo dos anos, e que disfrutara polo mundo enteiro. Era consciente, pois algo llo dicía, que dentro de sí comenzaba unha xigantesca transformación espiritual e que un gran cataclismo estaba destruindo o que fora, ata aquel día, a súa maneira de vivir. Sintíu como, a pesar de toda a ruina que se vía vir, a súa alma brincaba chea de ledicia. Unha luceciña brilaba cun maravilloso resplendor e alumaba a Verdade para que puidera contemplala a sua pobreza espiritual. Namentras, unha voz agarimosa decíalle docemente: "¿Por qué me tes tan esquencido?"

A Saulo de Tarsia, un resplandor moi vivo tirouno do cabalo, cando ia pra Damasco, mentres a voz de Deus preguntáballe por qué o perseguía.

Begonte, fixo que no medio do pobo parasen os cabalos que movian un coche, pra que unha alma puidese atoparse a si mesma.

Lembrándose do Santo Apóstolo e daquel pobo da Chaira luguesa, un frade pasea polo claustro dun convento, estudiando, rezando e facendo penitencia. Sobor da súa vocación, so- mentes Deus e il saben a verdade.

O milagre, ese cambio radical que houbo na vida dun home, foi predisposto pola visita que fixo a ese Belén Electrónico co que o pobo de Begonte, lembra ano tras ano, o nacemento do Fillo de Deus.

Este frade, novo, forte, sano, bondadoso e pobre, é coñecido no cenobio, e fóra dil, polo doce nome de Saulo de Begonte.